

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617200265
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617200265.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu M., proti žalovanému S., o zaplatenie sumy 3.221,34 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 06. júla 2017, č.k. 4Csp/4/2017-62, v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12. septembra 2017, č.k. 4Csp/4/2017-78, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zrušuje a vec v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 06. júla 2017, č.k. 4Csp/4/2017-62 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 844,31 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 844,31 eur s účinnosťou od 22.11.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu výrokom II. zamietol. Výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3.221,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.221,34 eur od 22.11.2016 do zaplatenia, je podaná dôvodne, ale nie v celom rozsahu. Žalovaný nie je v časti prevyšujúcej priznanú sumu 844,31 eur vo veci pasívne vecne legitimovaný. O nároku na náhradu trov konania súd výrokom III. rozsudku rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Dôvodil, že žalobca mal v danej veci úspech len čiastočný, a preto by mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania zodpovedajúci jeho úspechu vo veci, ak by si v priebehu konania nárok na náhradu trov konania uplatnil. Na pojednávaní konanom 06.07.2017 však žalobca výslovne uviedol, že si nárok na náhradu trov konania neuplatňuje. Preto rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Dňa 12. septembra 2017 vydal súd prvej inštancie dopĺňací rozsudok č.k. 4Csp/4/2017-78, ktorým vo výroku I. rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva. a výrokom II. uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume 50,50 eur na účet tunajšieho súdu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že keďže rozsudkom zo dňa 06.07.2017 č. k. 4Csp/4/2017-62 vo veci nerozhodol o trovách konania žalovaného a rozsudok ešte nenadobudol právoplatnosť, aj bez návrhu rozhodol o doplnení tohto výroku. O náhrade trov konania žalovaného rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, aj keď mal vo veci čiastočný úspech s poukazom na § 257 Civilného sporového poriadku. Súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa skutočnosti, že žalobca sa v konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu podal z dôvodu, že žalovaný získal na jeho úkor majetkový prospech, pretože napriek tomu, že úver zo zmluvy zo dňa 03.08.2004 bol bezúročný a bez poplatkov, prijal na úver plnenie presahujúce sumu reálne poskytnutého úveru, ktorú mu mal žalobca vrátiť. Za týchto okolností by bolo nespravodlivé priznať nárok na náhradu trov konania žalovanému, keď žalobca ako spotrebiteľ sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo v dôsledku nerešpektovania ustanovení na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného. K zamietnutiu zvyšku žaloby žalobcu pritom nedošlo z dôvodu, že by žalobca nemal nárok na vydanie vyššej sumy ako 844,31

eur, ale z dôvodu, že vo zvyšnej časti bolo potrebné, aby sa zaplataenia tejto časti nároku domáhal nie proti žalovanému, ale proti jeho právneho nástupcovi. Žalobca však pri podaní žaloby vychádzal z toho, že žalovanú sumu platil stále na ten istý účet, tak pred postúpením pohľadávky ako i po jej postúpení. Vychádzal pritom z údajov o čísle účtu, na ktorý bolo potrebné poukazovať splátky, uvedených v oznámení o postúpení pohľadávky z 28.04.2015. Z tohto oznámenia je zrejmé, že ide o ten istý účet, na ktorý žalobca poukazoval splátky aj pred postúpením pohľadávky na právneho nástupcu žalovaného. Okrem toho aj keď k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť na základe zmluvy zo dňa 18.03.2013, skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky došlo, oznamoval zástupca žalovaného žalobcovi až dňa 28.04.2015. Po uvedenom oznámení a doručení žalobcovi, žalobca už zaplatil na ten istý účet len niekoľko splátok. Keď v podstate po celú dobu splácania úveru poukazoval žalobca splátky na účet žalovaného a postúpenie pohľadávky mu bolo oznámené až 28.04.2015, žalobca pri podaní žaloby, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, vychádzal z toho, že celú žalovanú sumu platil na účet žalovaného a nie na účet jeho právneho nástupcu a preto sa jej vydania resp. vrátenia domáhal práve od žalovaného. Súd všetky tieto skutočnosti považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovanému napriek jeho čiastočnému úspechu v spore náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o náhrade trov konania podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok III. tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 47,60%, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Uviedol, že právne posúdenie veci považuje za nesprávne, keďže súd prvej inštancie použil správne ustanovenie zákona § 255 ods. 2 C.s.p., ale nesprávne ho aplikoval do záveru „Súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“ Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, s ohľadom na znenie rozsudku bol žalovaný zaviazaný na úhradu sumy 844,31 eur zo žalovanej čiastky 3.221,34 eur, a teda žalovaný bol úspešný v zamietavej časti 2.377,03 eur. Úspech žalobcu predstavuje 26,20% a úspech žalovaného predstavuje 73,80%, t.j. „čistý“ úspech žalobcu predstavuje rozsah 47,60% (73,80% - 26,20%). Žalovaný bol v konečnom dôsledku úspešný v rozsahu 47,60% a v uvedenom rozsahu mu patrí nárok na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu a uviedol, že, keďže súd prvej inštancie vydal dopĺňací rozsudok, v ktorom zaviazal uhradiť trovy konania žalovaného, považuje žiadosť žalovaného za neodôvodnenú.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací spor preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch a náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

5. Rozsudkom zo dňa 06.07.2017 (pôvodným) súd prvej inštancie rozhodol vo výroku III. o trovách konania tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Dňa 12.09.2017 súd prvej inštancie bez návrhu vydal dopĺňací rozsudok, ktorým vo výroku I. rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

6. Podľa § 225 ods. 1 C.s.p., ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

7. Dopĺňací rozsudok slúži na nápravu nedostatku rozsudku (jeho výroku), ktorý spočíva v opomenutí rozhodnutia o niektorej časti predmetu konania (vrátane nároku na náhradu trov konania) alebo o predbežnej vykonateľnosti. Dopĺňací rozsudok neslúži na odstránenie vecnej nesprávnosti rozsudku. Predmetom doplnenia teda nemôže byť to, o čom už bolo rozhodnuté. Takáto situácia však nastala v danom spore.

8. V danom spore súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 06.07.2017 rozhodol vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania teda neopomenul rozhodnúť (nie je relevantný dôvetok súdu prvej inštancie v prvej vete odseku 7 odôvodnenia dopĺňacieho rozsudku v zmysle, či ide o trovy konania žalovaného alebo žalobcu). Preto nebol dôvod, aby dňa 12.09.2017 vydal súd prvej inštancie dopĺňací rozsudok, ktorým vo výroku I.

opätovne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, tentoraz tak, že žalovanému nepriznáva náhradu trov konania.

9. V tejto súvislosti odvolací súd za účelom vysvetlenia správnosti posúdenia odvolania žalovaného ako odvolania smerujúceho nielen proti pôvodnému rozsudku, ale aj proti dopĺňaciemu rozsudku poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 264/2009. V jeho zmysle cit, „ak súd dopĺňacím rozsudkom o veci samej znovu rozhodne a dotknutý účastník napadne riadne a včas podaným odvolaním len pôvodný rozsudok, treba mať za to, že odvolanie smeruje v merite veci aj proti dopĺňaciemu rozsudku. V takomto prípade by bolo totiž nelogické zotrvať na požiadavke, aby dotknutý účastník podal odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku, ak rovnaký výrok už raz odvolaním napadol a jeho správnosť v odvolaní namieta. Išlo by o príliš formalistický prístup, ktorý by nezodpovedal požiadavke spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov dotknutého účastníka v občianskom súdnom konaní.“

10. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre vydanie dopĺňacieho rozsudku v časti výroku o nároku na náhradu trov konania, a teda dopĺňací rozsudok je nesprávny (bezdôvodný).

11. Predovšetkým však odvolací súd konštatuje, že v dôsledku vyššie uvedenej nesprávnosti je rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výrokovej časti ako aj v odôvodnení (ods. 18 rozsudku a ods. 7 dopĺňacieho rozsudku) vnútorne rozporný a zmätočný. Na jednej strane výrokom III. rozsudku súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania žalovanému, no na druhej strane výrokom I. dopĺňacieho rozsudku nepriznal náhradu trov konania žalobcovi. Výrok III. súd prvej inštancie odôvodnil v ods. 18 pôvodného rozsudku tak, že nárok na náhradu trov konania mal žalobca a to podľa jeho úspechu vo veci, pričom k tomuto záveru dospel po posúdení nároku podľa § 255 ods. 2 C.s.p.. Výrok I. dopĺňacieho rozsudku v ods. 7 odôvodnenia vysvetľoval tak, že nárok na náhradu trov konania mal žalovaný podľa zásady úspechu vo veci, ku ktorému záveru dospel po posúdení veci podľa toho istého ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., ktoré ustanovenie citoval v ods. 5 odôvodnenia.

12. V zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Vnútorne konzistentné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétne skutkové a právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Predstavuje objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia a ktoré sú spôsobilé výrok rozhodnutia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť.

13. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania prejednávanej veci nezodpovedá uvedeným kritériám.

14. Výrok o trovách konania i jeho odôvodnenie je nezrozumiteľné, zmätočné, rozporné a tak nepreskúmateľné. Postupom súdu prvej inštancie tak bolo porušené právo strany na spravodlivý proces, v dôsledku čoho súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (aby sa mohla domáhať svojich práv na odvolacom súde z hľadiska odvolacích dôvodov).

15. Preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania s uvedením rozhodného procesného ustanovenia, a svoje právne názory a úvahy o rozhodnom procesnom ustanovení náležite vysvetliť. Pred novým rozhodnutím sa súd prvej inštancie vysporiada so všetkými námietkami produkovanými stranami a uvedenými v odvolaní a vo vyjadrení k odvolaniu a až potom o nároku na náhradu trov konania rozhodne.

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).